

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682015424/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Fra de Dødes Hvilested gik vi til de Levendes. Tæt ved en Park, hvor en Mængde snaddrende Ænder svømmede, laae Vertshuset; vi traadte ind i Stuen – ja, her var noget for en Maler! Endel Bønder sadde i en Gruppe og spillede Kort; o, det var ganske characteristiske Ansigter! Pigen kom just med Lys ned af den høie Trappe, der førte fra Sideværelser herind; Skjæret af Lyset faldt paa det ungdomsfriske Ansigt, der skottede hen til de Fremmede. To Qvinder spillede Harpe og sang; de grebe i Strengen, som en Stormvind og sang med nogle skrigende Stemmer: »Herz, mein Herz, warum so traurig?« saa vi bleve alle ganske traurige derved. Snart dampede Aftensmaden paa Bordet, det var nogle stegte Ænder, som vare ganske ærverdige ved deres Alder; Verten stod i en smuk, alvorlig Stilling med Armene over Kors og saae paa os og paa Ænderne, med en Mine, som om iugen af Delene ret smagte ham. Vi gik til Ro, – men lad os springe Natten over her! jeg havde nok af den i Virkeligheden. Natur og Kunst havde her gjort en Geniestreg; den første havde nemlig skabt mig for lang, den sidste derimod, Sengen for kort; jeg spillede af Fortvivlelse Nattevandrere, kom ned i den store Gæstestue, men her saae det altfor romanrisk ud! rundt om paa Halmknipper slumrede der nogle Drabanter med tykt, sort Skjæg; en hæsliq, sort Bulbider, der saae ud som en slidt Kuffert, styrtede mig med en brølende Krigssang imøde, saa jeg som en klog General vendte Ryggen til. Udenfor regnede det i store Strømme, og pladskede, som om det vilde sige: »See, saadan gik det til ved Syndfloden«. Dagen begyndte at grye, men ikke Haabet om at vandre til Bjergene. Det var det første slette Veir, jeg endnu havde paa min Reise, og derfor fandt jeg det endogsaa ret interessant; det bliver vel bedre op paa Dagen, tænkte jeg, og neppe var en Time gaaet, saa reguede det mindre; vi toge Mod til os, og med en lille 10 Aars Bondedreng som Fører, begave vi os nu paa Reisen, for gjenreim *Ottowalder Grund* at bestige *Bastey*. Den lille Dreng løb med bare Fødder, loe og snakkede i et væk, og det forekom mig næsten, som han havde en Skjelm bag Øret, som det var den lebendige *Amor*, der var bleven vor Fører, bliver han kun ikke Forfører, tænkte jeg, og der randt mig mange af hans slemme Streger i Tanker.

»Den lille snortede, der løber om med Pile«, kalder *Wesse!* ham, og ærgerligt er det i Sandhed, at saadan en lille Hvalp skal have Ret til at spidde store, voxne Folk. De som faae hinanden, siger man rigtignok, strax hjælpe hinanden Pilene ud igjen, og saa gaaer al Kjarligheden

over, men de andre beholde Pilen i Hjertet, og da er det ofte dødeligt.

Regnen begyndte imidlertid igjen, men kun ganske smaat, vi steg trappeviis dybere og dybere ned i en Fjelddal, det var *Ottowalder Grund*. I de meest forunderlige Skikkelser hævede Fjeldvæggene sig paa begge Sider, deilig begroede med Urter og broget Mos; Buske og Træer stode i maleriske Grupper mellem Kløfterne, dybt nede styrtede en lille Bæk, og oven over os saae vi kun en enkelt Gang, et lille Strykke af den graae Skyhimmel. Snart gik Klippevæggene saa tæt sammen, at vi kun kunde gaae een ad Gangen, tre uhyre Fjeldblokke vare nedstyrtede ovenfra, og dannede en naturlig Hvælving, under hvilken vi maatte gaae, her var ganske dunkelt! Jeg saae lidt mistænkelig til vor lille Udgaave af en Fører, der lystigt hoppede foran med sin Hasselstok i Haanden.

Dalen blev nu med et bredere, for atter at blive smal; den Lille viiste os: *Das steinerne Haus*, en Mængde Steenblokke, der see ud som Tage og ligge over nogle Huler, hvor Omegnens Beboere, i Krigens Tid, skulle have skjult deres Eiendomme; vi betraadte «die Teufelsküche», en vild Klippekløft, hvor de sammenstyrtede Fjeldmasser have dannet en lang, skorsteensagtig Aabning. Jeg saae op igjennem den, nogle Skyer foer just forbi deroppe, og det var som et spøgelsesagtigt Væsen skyndte sig bort, ud i den frie Luft.

Snart vege Fjeldene tilbage, en vild Dal udbredte sig. Den hvidblaae Taage hang i lette Skyer om Bjergtoppene. Himmelen og Jorden syntes at vilde smelte sammen til een stor Fjeldmasse. Stedse gik det fremad, og stedse forandrede sig Naturens store Panorama rundt om os. Den lille Amor vidste ret god Besked, han vilde ikke lede os vild; man dommer ogsaa altfor strængt om Kjærlighedens Genius.

Amor som Fører

Jeg er ei saa slem jeg lader,
Det enhver dog sande maa!
Til sin Moder og sin Fader,
Fører jeg jo alle Smaae.
Paa hans Knæ de ride Ranke,
Hele Verden til dem leer,